

MIERLA

Penaj festiv

Ne-am obișnuit ca, în lumea păsărilor, bărbătușii să fie mai bine „îmbrăcați” decât femelele. Mierloii nu face excepție. Eleganța hainei negre pe care o poartă îl face să se remarce între păsările care frecventează grădinile și parcurile orașului nostru. Putem să-l vedem cel mai adesea atunci când caută de mâncare, în compania unei femele, care are penajul ȳters și mai puțin atrăgător.

Femelele are partea superioară a corpului de la brun-roșcat până la maro, în timp ce partea inferioară este deschisă la culoare. Chiar și ciocul, care, la mascul, este de un superb galben-portocaliu aprins, la femele bate în brun.

Perechile se formează la începutul primăverii și, acolo unde clima este mai blândă, li putem vedea pe viitorii părinți ocupând același cuib încă din primele zile ale lunii martie. Ouăle, de obicei patru la număr, sunt de culoare verde-albăstrui, cu pete ruginii. După două săptămâni de ciocit, apare noua generație de mierle.



IEPURELE DE CÂMP

Fricosul iute de picior

Când toți prădătorii, inclusiv oamenii, te privesc ca pe o masă pe cinste, viața devine grea și niciodată nu poți să fii suficient de prudent. Nu-ți rămâne altceva de făcut decât să te specializezi în alergare sau, ca alternativă, să-ți ascunzi urmele cât mai bine.

Acesta este motivul pentru care iepurele de câmp a adoptat o tactică ingenioasă ca să scape de câinii porniți pe urma lui. După ce parcurge o anumită distanță în mare viteză, se întoarce pe neașteptate pe urma propriilor salturi preț de vreo sută de metri, apoi face o săritură cât mai amplă în lateral, pentru ca după aceea să revină la goană, de astă dată schimbând direcția. „Radarul” olfactiv al câinilor de vânatoare îi îndeamnă inevitabil să se ia după prima urmă. Aceasta însă se oprește brusc, făcându-i să piardă timp prețios până să o regăsească. Și iată cum o clipă poate să facă diferența între viață și moarte!



ARICIUL

O haină de țepi

Unul dintre cele mai populare mituri despre arici spune că acesta se întoarce în vizuină cu fructe înfipte în acele de pe spate. Acest sistem de transport foarte comod îi permite simpaticului animaluț să mănânce liniștit ceea ce reușește să strângă în timpul vânătorilor nocturne.

Povestea nu are însă nici urmă de adevăr. În schimb, pădurea de țepi cu care este acoperit are un scop: opărea eficientă în cazul unor întâlniri periculoase. Dușmanii agresivi și sensibil mai mari, precum vulpea, dihorul, nevăstuica sau bufnița, nu reușesc să treacă de armura impenetrabilă și, în rarele cazuri când încearcă să îl atace, sfârșesc umiliți și plini de înțepături.

